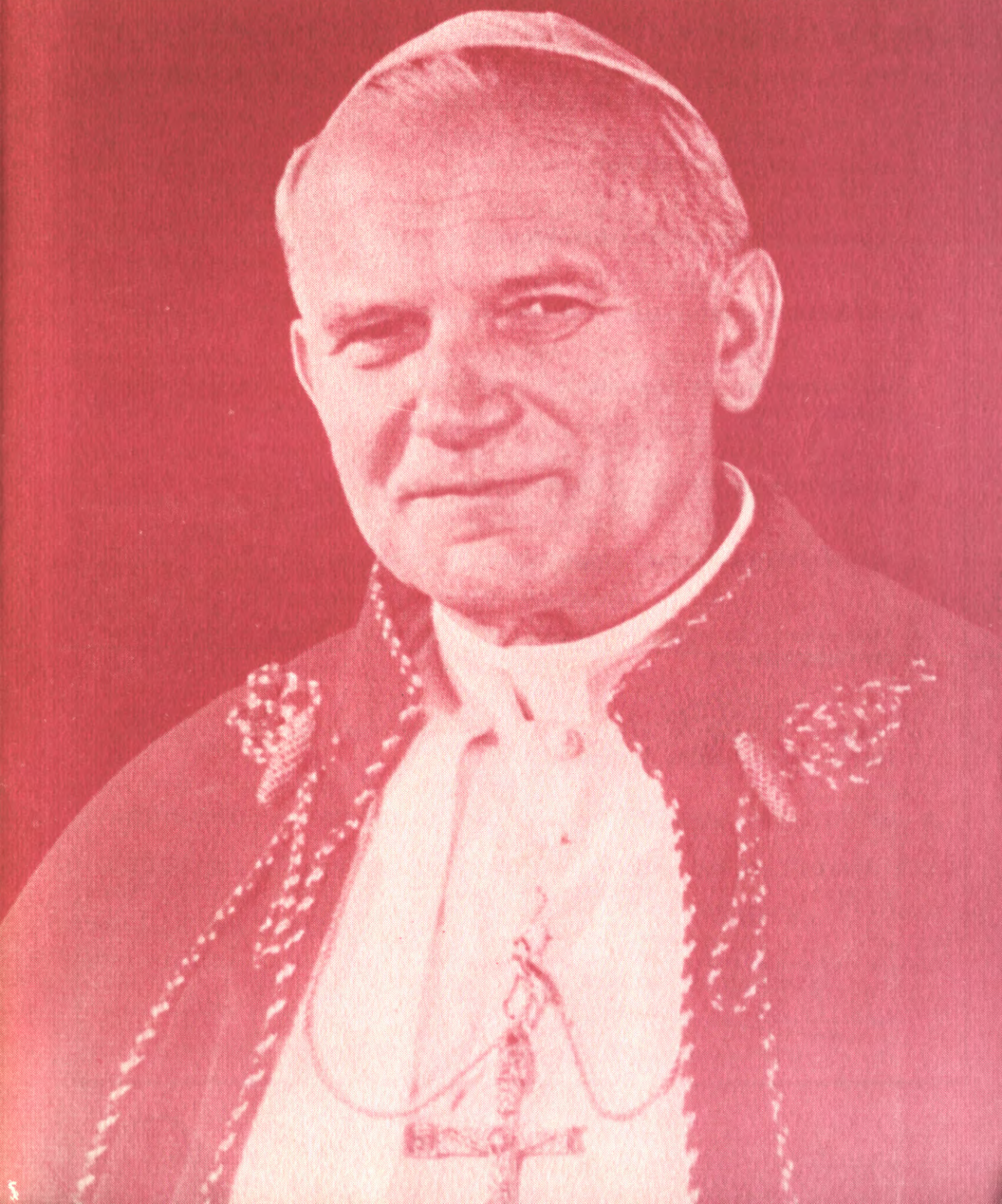

НАЗАРЕТ

NAZARETH

РІК VIII. Ч.1-2 (26-27) ОСІНЬ-ЗИМА 1979 FALL-WINTER VOL.VIII No.1-2 (26-27)
diasporiana.org.ua

АПОСТОЛЯТ СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ при

ЕКУМЕНІЧНОМУ ЦЕНТРІ В ШИКАГО, ІЛЛ.

**В ОСНОВНОМУ АПОСТОЛЯТ БАЖАЄ РОЗВИНУТИ СВОЮ ДІЯЛЬНІСТЬ
В ТАКИХ НАПРЯМКАХ:**

- **плекати літургічне життя;**
- **причинитись до збільшення покликань до духовного стану;**
- **допомагати українським семінаристам в Аргентині;**
- **започаткувати та поширювати місійного духа, що є основою існування Церкви;**
- **утримувати українську місійну станицю в Назареті;**
- **організувати вишкільні курси світського апостоляту;**
- **здійснювати харитативну акцію, особливо серед хворих, калік і менш упривілейованих;**
- **збирати документи для беатифікаційного процесу Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького.**

В АПОСТОЛЯТІ ВІРНИХ — МАЙБУТНЄ НАШОЇ ЦЕРКВИ І НАРОДУ!

ВСІ ПОЖЕРТВИ НА АПОСТОЛЯТ МОЖНА ВІДТЯГАТИ ВІД ФЕДЕРАЛЬНОГО ПОДАТКУ.

ПОЖЕРТВИ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

**ECUMENICAL CENTER
2208 W. CHICAGO AVE.
CHICAGO, ILL. 60622**

РІК VIII. Ч. I-2 (26-27) ОСІНЬ-ЗИМА—1979—FALL-WINTER VOL. VIII No. 1-2 (26-27)

Редагує Редакційна Колегія ◆◆◆ НАЗАРЕТ є екуменічно-місійним органом Екуменічного Центру св. Атанасія Великого, при Епархії св. Отця Николая, в Шикаго, Ілл. ◆◆◆ Виходить періодично. ◆◆◆ Ціна примірника \$2.00 ◆◆◆ NAZARETH—an ecumenical-missionary periodical published by the St. Athanasius Ecumenical Center of St. Nicholas Diocese, Chicago, Illinois ◆◆◆ Адреса Редакції та Адміністрації: NAZARETH 2208 W. Chicago Ave. Chicago, Illinois 60622 U.S.A.	ЗМІСТ: CONTENTS: Послання Папи Івана Павла II з нагоди Світового Дня Місії 2 Можливості місійної праці в УКЦеркві Преосв. Андрій Сапеляк 6 Пророк без пошани... 8 о. Методій Ничка, ЧСВВ Де Ваш скарб, там Ваше серце... 11 о. Ярослав Свищук Всі ми покликані бути апостолами 14 Євген Дачишин Bright Light from the Valley 16 Helena Leopoli Наша участь у безкровній жертві 18 Осип Федорика "Живуча свята" 19 о. Ярослав Свищук Наша молодь та її завдання 21 Ілля Лобур Кардинал Леже між прокаженими 23 Беррі Калляган Місійний музей 26 о. Ярослав Свищук Як Тоні хрестив "поган"? 28 Another Successful Altar Boys' Camp 30 Orysia Burdiak ОБКЛАДИНКА: ПАПА ІВАН ПАВЛО II
---	--

ПОСЛАННЯ ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

З НАГОДИ СВІТОВОГО ДНЯ МІСІЙ

До всіх моїх Братів і Синів у Христі.

Коли минулого року, в неділю 22-го квітня, розпочинав я апостольське служіння – а той день щасливо збігався із Світовим Днем Місій у Католицькій Церкві – то між тими найпершими наміреннями, що виринали в моїй душі з тієї врочистої нагоди, не міг я не віднести до завжди актуального й настійливого питання про ширення Божого Царства між нехристиянськими народами. Так ото, звертаючись до всіх розсіяних по світі вірних, згадав я, що в тому дні Церква молилася, роздумувала й діяла, щоби Христові слова життя дійшли до всіх людей, щоб їх вони прийняли, як благовість надії, спасіння, повного визволення (див. ААС I XX, 1978, ст. 947).

Думка ота в мені оновила, коли я викінчував першого листа – енцикліку, розгортаючи тему про післанцтво Церкви в служінні людині. Та думка зараз повертається, щоб із ще більшою настійливістю вібрувати з огляду на День Місій в найближчу осінь. А що до цього, то виглядає мені потрібним знову взяти й розвинути одне твердження, котре в загальній енцикліці можна було тільки оповістити, коли я написав, що 'місія не є ніколи нищенням, але нав'язуванням до вартостей і новим будуванням' (ч.12). А цей вислів може стати властивою гомею, щоб разом над нею призадуматися.

I. Місія не є нищенням вартостей

Скільки й які є теперішні вартості людини? Зараз я нагадаю оті прита-

манні її природі, як ось: життя, духовність, свобода, товаришність, здатність самопосягати і любови; які походять від того суспільного середовища, в якому людина перебуває, як ось: мова, форми релігійного, етичного й містецького вислову; ті, що походять з обов'язків людини та її досвіду у особистій і родинній ділянках, у праці й суспільних взаєминах.

Власне з отим світом вартостей, більш-менш дійсним і неоднаковим, стикається місіонер у своєму ділі голошення Євангелії. Супроти них доведеться йому зайняти поставу кмітливої і шанобливої призадуми, дбаючи про те, щоб ніколи не придавляти, але радше зберігати й розвивати ті добра, які назбиралися протягом вікових традицій. Треба признати невпинне оте намагання, в якому знаходить і повинен знаходити натхнення труд місіонера, щоб зібрати вартості того світу, в якому він їх реалізує. Ось основна постава в тих, які несуть народам радісну звістку Євангелія: християнські Правди треба подавати, а не накидати.

Цього насамперед вимагає гідність людської особи, яку Церква, за прикладом Христа, завжди обороняла перед будь-яким помилковим видом насильства. Бо свобода є основною і невід'ємною передумовою такої гідності (див. деклар. "Людської гідності", ч. 2). Цього вимагає також і природа віри, яка може народитися єдино з добровільної згоди (див. там же, ч. 10).

Пошана і поважання людини 'завдяки тому, що вона сама, в глибині свого духа, виробила в відношенні до

найглибших і найважливіших питань' (Енцикл. "Відкупитель людини", ч. I2), так і залишаються основними засадами будь-якої правильної місіонерської діяльності із значенням розсудливої своєчасної й невтомної євангельської сівби, а не - викорінювання того дійсно людського, що має в собі позитивну вартість.

2. Місія є наві'язуванням до вартостей

"Нові Церкви - читаємо в декреті 'До народів' - із своїх звичаїв і традицій, із знання і культури, з мистецтва і науки своїх народів уміють добувати всі елементи, здатні для того, аби прославити Творця, аби у світі появляти благодать Спасіння і як слід zorganizувати християнське життя" (ч.22). Тому євангельська діяльність повинна мати на увазі те, щоб унаочнити й розвинути оті вартісні й здорові в людині, якій голоситься Євангеліє, як у тім соціально-культурнім середовищі, до якого вона належить. Вона, за допомогою уважної виховної методи (з етимологічним значенням "видобувати"), дасть змогу видобути та привести до зрілості, очистити їх від тих накипів й осадів, які з часом назбиралися, оті справжні вартості духовості й релігійності, які, оскільки 'насіння Слова', і 'знаки Божої присутності' розкривають шлях для приймання Євангелія.

Присвоївши собі 'багатство тих народів, які Христові передано у спадщину' (див. декл. "До народів", ч.22), і словом Учителя освітивши ту сукупність звичаїв, традицій і понять, які становлять собою духовне надбання народів, Церква спричиниться цим до будування нової й загальної Культури. А вона, не змінюючи фізіономії ані типічного вигляду різних етнічно-соціальних середовищ, зачерпне своє вдосконалення з набування вищого Єван-

гельського змісту. Хіба ж воно не є тим свідченням, що його дає нам стільки місійних країн (маю на думці, приміром, Африканські Церкви), де наснага Євангелія, котре добровільно й свідомо прийнято, нічого не усунувши, в місцевих культурах посилює кращі схильності й огляди, та поживило дальший розвиток?

"Благовість Христова - знову нагадує Собор чудовою сторінкою конституції 'Радість і Надія' - постійно відновлює життя і культуру впалої людини, подолуючи й усуваючи те схиблення і зло, що береться з повсякчас діючої гріховної спокуси. Вона раз у раз очищує й підносить звичай народів. Духовні цінності й дарування кожного народу й віку своїми вищими цінностями, начебто зсередини їх запліднює, закріплює, вдосконалює й оновлює в Христі. Так то Церква виконуючи властиве собі завдання, вже тим самим спонукує і дає свій вклад в людську культуру й цивілізацію..."

3. Місія є новим будуванням

Євангельська діяльність, намагаючися "зсередини" перетворити кожне людське створіння, у свідомість воно вносить оновлюючий фермент, здатний, "за допомогою наснаги Євангелія, досягти і начебто зрушити критерії оцінки, означені вартості, пункти зацікавлення, лінії мислення, джерела нахніння й ті зразки життя людства, які суперечать Божому Слову і задумам спасіння" (див. апост. повч. "Голошення Євангелія", ч. I9). Людина ж ідучи за отим внутрішнім поштовхом, має готовість дедалі краще усвідомляти свою "християнську" дійсність, а саме: ту гідність, що є властива якраз людській істоті, створеній на образ і подобу Божу, що свою шляхетність набуває з самої ж таки природи події Воплочення Слова. Призначена

МОЖЛИВОСТІ МІСІЙНОЇ ПРАЦІ В УКЦЕРКВІ

Вселенський Собор, Ватиканський Другий признав право Східнім Церквам поширювати християнську віру нарівні з латинською Церквою, яка досі провадила усі місії виключно в латинському обряді.

Під час дискусії над місійною діяльністю Церкви українські Владики з успіхом обстоювали конкретне застосування цього права у соборовому Декреті про місійну діяльність Церкви й на майбутнє відкриваються великі перспективи місійної діяльності для Східніх Церков, зокрема для української Церкви.

УКРАЇНЬСКА ЦЕРКВА І МІСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Хоч географічне положення України на сході Європи поставило українську Церкву у можливість бути світлом для цілого Сходу, однак історичні обставини змушували її до постійної акції, часто героїчної самооборони. У висліді, правдива місійна духовість, а ще менше автентична місійна діяльність стала загально чужою для українця – християнина.

Гарні, хоч ще незнані й тому теж недоцінені сторінки автентичної місійної праці записали українські священники серед українських емігрантів, зокрема в Південній Америці: у Бразилії Отці Василяни, в Аргентині світські священники, як о. Іван Сенишин, о. Степан Вапрович та інші. Однак, це були радше особисті місійні подвиги, які не мали підтримки українського загалу, навіть Ієрархії та клиру і тому то не були в силі дати місійної прикмети ук-

раїнській християнській духовості.

Паралельно із загальною місійною діяльністю усієї Католицької Церкви Південна Америка, зокрема Аргентина і Парагвай, є без сумніву, першим об'єктивом місійної діяльності Української Католицької Церкви у вільному світі.

Якраз через брак місійного духа серед українського клиру в Галичині велика українська еміграція в Аргентині опинилась зовсім без священників і протягом десятків років з самотнім священником на цілу Аргентину, як це було у випадках о. Івана Сенишина й о. Степана Вапровича, і як це сьогодні повторяється в Парагваї. Під час своєї першої канонічної візитації в Аргентині у 1922-ому році Митрополит Андрей Шептицький застав там лиш о. Івана Сенишина, і то з підірваним здоров'ям, як інформував Митрополит Апостольську Столицю. Подібно під час візитації Єпископа Константина Богачевського, на цілу Аргентину був лиш один священник у провінції Місіонес – о. Степан Вапрович. В тому часі десятки тисяч українців у столиці Аргентини були зовсім без священника, виставлені на поталу зокрема комуністичних впливів.

Наслідки такого жалюгідного стану це: релігійне збайдужіння, занедбання, покинення релігійних практик включно з хрещенням, впливи комуністичної пропаганди, у своєму часі масовий поворот до Радянської України, зріст протестантських сект серед українців, перехід до латинської Церкви і т. п.

Від кільканадцяти років українці в Аргентині дістали свого Єпископа, так що з великим опізненням взялися до зорганізування українського церковного життя, будуючи катедру, церкви серед дуже невідрадних економічних і соціальних обставин, які переходить ціла Південна Америка. Під сучасну пору перед Українською Католицькою Церквою в Аргентині великі завдання, які перевищують сили самих українців у цій країні.

У Парагваю живе біля 5,000 українців - сектантів, православних і католиків, і є там тільки один католицький священник, який удержується з праці рук на парагвайській фермі.

Рівнож УКЦерква в Бразилії має свої проблеми й потреби.

У найближчому майбутньому можна сподіватись української Ієрархії у Польщі, де українські церкви понищені і треба буде наново зачинати організувати українське церковне життя серед великого розпорощення вірних та серед тяжких економічних обставин.

Допущення релігійної свободи в Україні могло б заскочити Українську Католицьку Церкву неприготовану й у такому випадку Україну могли б залити численні протестантські секти, які і так там поширені.

Між іншими, у місіонерському місті Оберін існує український протестантський богословський інститут для приготування церковних провідників серед українських юнаків Аргентини та Парагваю. Розуміється, цей Інститут є фінансований Америкою.

ОБ'ЄДНАННЯ І ОЖИВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ МІСІЙНИМ ДУХОМ

Поодинокі українські Митрополії, Епархії, Екзархати в країнах українського поселення, відтіті особливими політичними обставинами від Матірньої Церкви, відокремлені, а той відчужені між собою безмежними просторами й океанами творять ізольовані озера і вони призначені у такому стані на все більше ослаблення серед процесу місцевої асиміляції. Мимо матеріальної розбудови УКЦерква все більше тратить свої дотеперішні позиції, зокрема серед молодого покоління.

Лиш загальний місійний дух, що його започаткував Другий Ватиканський Собор і різномодні місійні почини, яких ми є свідками, з такими конкретними місійними об'єктами, як Південна Америка, а завтра Матірня Церква в Україні зможе об'єднати і оживити Українську Католицьку Церкву у вільному світі. Рівночасно місійний дух зможе вивести її зі стану все більшого пригноблення, яке є спричинене постійними втратами і кинути її до місійної динамічності і наступу конкретними і безпосередніми місійними здобутками уже на еміграції, з перспективи все більшого поширення і все більших досягнень у своїй місійній діяльності у недалекому майбутньому на Україні, у країнах українського поселення, як Сибір, Казахстан, особливо матеріальними засобами і місійним персоналом, включно з мирянами, на взір мирян латинської Церкви, які їдуть з родинами до Африки, щоб там працювати по своєму званні, могли б бути також світськими апостолами.

ПРОРОК БЕЗ ПОШАНИ...

Сьогодні візьмемо собі за тему нашого слова два місця св. Письма: один із Старого Завіту а другий з Нового Завіту.

Цим двом місцям є спільне те, що вони описують, як Бог посилає до людей своїх післанців. Посилає їх нате, щоб вони несли людям добру новину – об'явлення Боже.

В першому випадку описується про ^епісланництво пророка Єзекиїла. Він жив у шостому столітті перед Христом. Жив він не на рідній землі, але на живдівській колонії у Вавилоні. Це були тяжкі часи неволі. Вавилонський цар насильно переселив многих ізраїльтян, щоб ослабити їх. Переселені переживали розпуку й зневіру. За тодішнім семітським поняттям, вони вважали, що їхній Бог залишився на рідній землі, а вони тут опущені. Завдання Єзекиїла було довести їм, що Бог є усюди, що Бог не залишив, що Бог їх тільки карає за беззаконня, що вони на еміграції тільки очищуються зі своїх провин і повернуться додому, як очищене насіння оновленого народу.

Ця місія була дуже тяжка, бо той нарід був дуже безбожний.

Та послухаймо, як сам пророк описує своє покликання й післанництво: "Він - себто Бог - сказав мені: Сину чоловічий. Стань на ноги: я говоритиму з тобою. Як він це сказав мені, увійшов у мене дух і поставив мене на ноги, і я почув того, що говорив до мене. Він сказав до мене: Сину чоловічий, я посилаю тебе до синів ізраїля, до народу бунтівничого, що збунтувався проти мене, вони і їхні батьки відступили від мене аж по цей день. До синів із безсоромним лицем і запеклим серцем, до них я тебе посилаю.

Ти скажеш їм: Так говорить Господь Бог: чи слухатимуть вони, чи не слухатимуть – це бо дім бунтівників – та нехай знають, що пророк між ними... не лякайся, як вони терниною і бодяками тебе оточать і тобі прийдеться жити поміж скорпіонами. Не лякайся їхніх слів і виду їхнього не бійся."

Ось, яка доля жде божого висланця. Прийдеться йому жити ніби посеред своїх, але вони вороги. Нарід не хоче слухати Божого слова, а навіть, як слухає то потім не виконує його. Нарід любить слухати бесіду, яка йому підлешує, яка його розсміює, яка без змісту, без відповідальности, яка говорить про легке й вигідне життя. Сам Бог називає цей нарід "з безсоромним лицем і запеклим серцем".

Хоч від тих часів нас ділить 25 соток років, люди залишилися однакові. Чи багато сьогодні має відкрите серце, щоб слухати Божого слова?! Чи багато хоче творити Божу волю?! На різні історії є час і охота. Слухають поганих жартів онуків навіть діди й баби та ще приплескують їм! Тандита сьогодні є дуже в моді. Та помітування Божим словом і Божими післанцями не минається безкарно. Тому, що не приймається і не слухається того, що Бог нам говорить і кого посилає, час-до часу приходить Божа кара, так воно було цілу історію ізраїльського народу, так воно є і сьогодні...

Тепер перейдемо до Нового Завіту. Приглянемося, як люди приймають післанця Божого, але вже не пророка, а самого Бога в людському тілі.

У св. євангелиста Марка в шостому розділі читаємо таке: "Ісус прибув у

свою батьківщину, а слідом за ним пішли його учні. Якже настала субота, він почав навчати в синагозі: багато з тих, що його слухали, дивувалися, кажучи: "звідкіля оте в нього? Що за мудрість, що йому дана і такі чуда, що діються його руками? Хіба він не тесля, син Марії, брат Якова, Йосипа, Юди і Симона? І сестри його, хіба не тут між нами?" Ібрали йому це за зле. Але Ісус промовив до них: "нема пророка без пошани - як тільки в своїй країні, між власною родиною та в своєму домі. І не спроможен був створити там ніякого чуда, лише вилікував деяких недужих, поклавши на них руки і вражений був їхньою невірою." Мк. 6, І-6.

Тут треба зробити зауваження, щоб правильно нам розуміти, що в жидів не було розрізнення в словах поміж рідним братом і стрієчним, чи тіточним. Брати й сестри, про які згадується в св. Марка - це тіточні брати.

У розповіді св. Марка ми можемо виразно розрізнити три моменти, як назаретці приймали слово Христа. І - вони дивувалися і відчували якусь пошану до Христа, 2 - недавіря до нього і 3 - відкинення.

Христос зробив із містечка Капернаум центр своєї діяльності. Там зробив Він багато чуд, воскресив дочку Яїра. Та покинув Він на час околиці Генезаретського озера і йде через знану нам уже Кану, де зробив перше чудо, а звідти до рідного Назарету. Він народився у Вифлеємі, Юдеї, але виростав у Назареті. Тому Назарет числиться Його родинним містом. З Христом прийшли сюди й Його учні. Це вказує, що це була місійна подорож, а не приватні, родинні відвідини. Христос хотів і тут об'явити себе та приєднати до свого діла тих, що з ними Він зростав. Чутка про Його науки й діла дійшла вже до Назарету. Деякі свояки дивувалися, чому Він не поя-

вить себе поміж своїми. Аж прийшов час і Христос це робить.

У першу суботу побуту Христового в Назареті до синагоги зібралося багато народу, бо сподівалися побачити Його тут. А був звичай у синагозі, що гостеві давали читати св. Письмо й мав він пояснити прочитаний розділ.

Христос зайшов у святиню і скористався з прийнятого звичаю. Він прочитав розділ св. Письма й почав пояснювати його. Його слово полонило слухачів. Вони були захоплені його мудрістю та переконливими словами. Назаретці вже чули про його діла, про його мудрість, а тепер самі мали нагоду переконатися. Слово Христа розбудило зацікавлення й подив та симпатію. Та це був тільки солом'яний вогонь, що вибухнув і зразу притух, погас. Ентузіазм скоро проминув, а симпатії пригасли. Приходить рефлексія - хто він? Звідкіль йому така мудрість, чи це можливе, щоб син бідної родини міг щось таке говорити й робити? Всі знаємо його матір - Марію. Вона чесна, роботяща, але бідна, вдова. Ще пам'ятають його батька - Йосифа. Добрий ремісник, але бідака. А тут син такий! Отже і він звичайний ремісник! Що він робить із себе?! Він звичайнісінька собі людина, чому робить себе якимось учителем?

Такі думки й розумовання замазали в їхній пам'яті те, що вони чули власними вухами й переконалися про те, що колись тільки чули. Вони не хочуть зрозуміти, що Христос вибранець і післанець Божий. Тому відкидають його.

Маємо ясний приклад того, як упередження може стати муром поміж нами й правдою. Упередження засліплює людину й робить її неспроможною на світло Боже. Така людина прямо не хоче чути, не хоче бачити, щоб не потребувала змінити свого переконання. Тому волить оставати в блуді...

Як було воно колись, так і сьогодні. Ми часто стаємо жертвою обману. Говорить нам хтось Божу правду, але вона немила нам, ми її не хочемо, вона вимагає від нас жертви, а ми собі вимріяли життя християнське без жертви, без труду, без болю, без хреста. Натомість прийде обманець, промовить масненько, підмастить солодким медом свій фалш і ми вже проковтнули його! Обіцяє нам здоров'я, поведження, особливі пережиття, "експірієнс". Словом обіцяє небо на землі, а небо по смерті припаде нам даром! Дорога до неба легка, повна любови. От забавка. Ми багато тим захоплюємося і не хочемо слухати таких, що вказують нам таку дорогу, яку показав і якою ішов сам Христос.

Щож, ми тому не дивуємося. Так було з Христом і його навчанням, так воно мусить бути із навчанням його висланців.

Як Христос zareагував на таке неприхильне прийняття своїх земляків?! Він це сформував у стародавній народній мудрості, що створилася на протязі віків. "Нема пророка без пошани — як тільки в своїй країні, між власною родиною та в своєму домі". Ця народня мудрість постала з гіркого досвіду. Так було перед Христом із пророками, так було з Христом. Так буде з тими, що підуть широко й беззастережно за Ним.

Ця історія повторяється і сьогодні

на наших очах. Тільки треба вміти й хотіти не тільки дивитися, але й бачити. Не тільки чути, але й розуміти.

Назаретяни стали зразком невіри. Вони дивилися очима, але не бачили, слухали вухами, але не чули. Сьогодні також багато думають, що вони знають Христа, що вірять у Нього, але вони мають про Христа своє поняття. Наприклад є такі, що ставлять під сумнів деякі чуда Христові, які описані в св. Євангелістів тільки тому, що якийсь раціоналіст їх заперечує. Сьогодні багато не говорять на проповідях про гріх, бо це не в моді. Психологи встановили, що почуття провини впливає негативно на психіку людини. Це правда. Але замість того, щоб викоринити з людини зло, гріх, вони поручають мовчанку про нього. Перестаньмо грішити, а почуття вини само й без рад психологів зникне... Сьогодні мало згадують про смерть, суд, небо, пекло, існування диявола, янголів, бо психологи ще не дійшли до того, як добрий і злий дух ділає на людину. Аж Святіший Отець Павло VI мусів забирати в цій справі голос, щоб додати відваги деяким модерним теологам. Треба нам пам'ятати, що християнство за 20 соток років вже здало іспит свого Божого походження. Якщо воно було б творивом людини, давно вже пішло б у забуття...

Будьмо послужні в справах віри й моральних засад Христовій Церкві, хоч вони можуть бути й немодні, але зате ніколи не перестануть бути спасенні!

"Чим ближче апостол до Бога, тим більше всеохоплююче його серце. Воно, те серце, виростає ажно спроможности охопити всіх і все в прагненні покласти до стіп Ісуса цілий всесвіт."

Хозе ЕСКРІВА

ДЕ ВАШ СКАРБ, ТАМ ВАШЕ СЕРЦЕ...

о. Ярослав Свищук

В одному великому місті жив золотник. Він був спеціалістом у ювелірних виробках, і йому не було рівного в цілому місті. Всі знали його, всі шанували. При тому він був дуже багатий: він скуповував золото звідусіль, щоб з нього виробляти різні чудові речі, як перстені, ковтки, годинники, браслети, медалики тощо.

Та, крім золота, він скуповував ще щось, що було його улюбленим "гоббі" – золоті монети. Він платив за них високі ціни і жодні зусилля не були для нього завелику, щоб тільки набутися – кусь рідкісну монету. Він це страшенно любив, та, на жаль, з ніким не ділився своєю радістю. Одиноким особою, що знала про це його "гоббі", була його дружина. Та він просив її, щоб вона про це нікому й не згадувала. Монети ці він переховував в пивниці, в окремій кімнаті, а ключа від неї не давав навіть своїй дружині.

Одного дня він не з'явився на обід. Дружина й діти думали, що він забарився в місті, але прийшов вечір, а його далі не було. Прийшла північ – нема. Дали знати на поліцію, шукали до самого ранку, але без успіху. Пропав без вісті.

На другий день дружина пригадала собі, що він згадував їй колись про свій скарб, про свою секретну кімнату, де складав свої нумізматичні знахідки. Пішла вона до пивниці, стукає до дверей, та ніхто не обзивається. На жаль, і ключа ніхто не мав, щоб відкрити двері.

Пробували різні ключі, та без успіху. Хтось піддав думку, щоб двері вивалити силою. Найстарший син золотника взяв важкий молот, почав гримати в замок і після довгих зусиль двері

розкололися надвоє. Перед ними, біля полиці з таємничими скарбами лежало холодне, мертве тіло золотника... Виявилось, що він замкнув себе зсередини, бо ключа не мав при собі. Помер на удар серця.

Чи не подібні часом ми до того золотника, що заховав свій скарб для себе й не хотів ним поділитись з іншими?

Християнство, це найбільший скарб, що його ми дістали в Тайні св. Хрещення. Воно включає в собі: радість, мир, любов, віру й спасенну надію на краще життя та вічну нагороду в небі. Все це заслужив для нас Спаситель наш Ісус Христос Своїми страстями й Своїм Воскресенням третього дня.

Людина, яка є правдивим християнином, не живе для себе; вона ніколи не є замкненою в собі. Вона рідко коли є сумна. Навпаки, вона живе життям спільноти, вона ділиться своєю радістю й своїми смутками з іншими. З її обличчя заєдно променює спокій, вона завжди вдоволена тим, що має, бо вона свідомо того, що всі скарби походять від Бога. Навіть в хвилинах родинного досвіду чи нещастя, вона завжди спокійна, зрівноважена, бо в усьому добачає Божу волю й стежки Божого Провидіння. Божа воля є її найвищим законом, який вона цінить понад усе.

Правдиві й побожні християни завжди багаті. Вони неконче багаті в матеріальній добрі, але багаті в Божу ласку. Вони всього мають подостатком так, що й з іншими можуть поділитись. Вони багаті в отримуванні, бо вони ще-

дрі в даванні.

Вони щедрі не тільки в роздаванні матеріальних дібр, але в "роздаванні себе": свого позитивного наставлення до других, свого духа прощення, свого знання, своєї любови, своєї надії, своєї віри в Бога і в людину, як образу й ікони Божої. О, дійсно, вони дуже багаті, вони дуже щасливі!

Їх щастя не походить із багатства матеріального, бо до нього вони не прив'язують надто великої ваги. Їхнє щастя походить із свідомості, що вони тільки подорожники -- прочани на цьому світі в дорозі до остаточної, вічної мети. Правдивий і практикуючий християнин, немов горіючий смолоскип, горить любов'ю, любов'ю до всього, що сотворене Богом, бо ж сам Господь після сотворення світу сказав: "І все було добре." Він горить любов'ю до людини, бо він знає, що Господнє око вибрало собі його з-посеред усіх сотворинь і вчинило його наслідком свого Царства.

І саме тому практикуючий християнин-католик потрапить поширити свою любов до кожної людини, без огляду на етнічні різниці.

Це не приходить відразу. Цю любов християнин - католик не отримує з молоком своєї матері. Її треба здобувати часом і ціле життя. Це є т. зв. емансиповане християнство, що не вдовольняється любов'ю тільки рідних, приятелів, добродіїв. Воно йде так далеко, що здібне любити навіть своїх ворогів за словами Христової Євангелії: "Ви ж любіть ворогів ваших, добро чиніть їм, і позичайте, не чекаючи назад нічого, а велика буде ваша нагорода, й будете Всевишнього синами, бо Він благий для злих і невіддячних. Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний! (Лука 6, 35-36).

Так, будьте милосердними! Милосердя в християнина не знає меж, воно є рушійною силою його щоденного поступовання, бо він знає, що милосер-

дя відчиняє брами небесного царства й через милосердя Господь, неначе, "забуває" про наші гріхи. Милосердя є основою Христової Церкви, бо на ньому оперта вся її діяльність.

Звідси й бере початок місійна праця численних місіонерів, що ради Христа пішли в далекі африканські джунглі, терплять горяч, невігоди, недуги. В місійній праці для ближніх криється таємниця нашого релігійного відродження і нашого національного майбутнього.

Абстрагуючи від духової сторінки, а беручи до уваги наші чисто національні інтереси, то й тут треба ствердити, що такі народи, як Ірландія, Іспанія, Польща завдяки своїй місійній духовості й праці їхніх місіонерів, вони змогли зберегти свою національну гордість, здобути приятелів для своїх національних інтересів серед інших народів, а з тим і допомогти здобути свою державну незалежність.

Рушійною силою місійної духовості є любов до кожної людини, а любов'ю здобувається приятелів. Отже, через ширення духа прощення і любови, а не ненависти, ми можемо наблизити час нашого релігійного і національного визволення. Це девіз і фундаментальне заложення Місійного Апостолату св. Андрея, який перший в історії нашої Церкви кидає ці універсальні гасла й поволі здобуває собі коло нових прихильників.

Саме з близьким ювілеєм ІООО-ліття хрещення Руси-України, коли ми, як нація, отримали цей найбільший скарб, варто всім нам застановитись над цією важливою проблемою поширення наших сердець - започаткування нашої місійної духовості.

Початок уже зроблений: по наших парохіях і Епархіях проводяться річні

збірки грошей і одягу на місійні цілі, для найбільш убогих, сиріт, хворих, прокажених у цілому світі.

Співчуття і любов до тих, що в найбільшій потребі, росте серед нас з кожним роком. Це співчуття і любов є ознакою нашого духового росту та нашої християнської зрілості. Це добрий початок. З ним зродиться бажання ще більшої посвяти для Христа й нашого ближнього в найширшому розумінні, а в тому й бажання посвятити своїх синів і дочок на місійну працю. А не за-

буваймо, що з місійним покликанням зростуть і численні покликання для нашої Церкви, бо Божа економія працює там, де найбільша потреба. Це ж безперервне "колесо" Божих ласк.

Пам'ятаймо, отже, що коли найбільшим скарбом нашого життя буде Ісус і Його царство на землі, тоді й серце наше буде перейняте тим скарбом, до нього воно буде прямувати і в ньому знайде здійснення і повноту життя — Христа, що сам про Себе сказав: "Я є Дорога, Правда і Життя!"

ПОГРУДДЯ ПАПИ ЙОАНА ПАВЛА II на фронті музею ім. Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького в Накс, Інд.

ПОГРУДДЯ БЛАЖЕННІШОГО ОТЦЯ ЙОСИФА на фронті музею в Накс, Інд.

вона до ідеалу - вищого життя.

Тут ми знаходимо основи того "християнського гуманізму", в якому природні вартості вкладаються в очі: в об'явлення, в ласку Божого всиновлення, братерство в Христі, в освячуюче діяння Духа.

Тоді можливим стає народження "нового створіння", багатого водночас на людські й Божі вартості. Це та "нова людина", піднесена до потойбічних вимірів, з яких вона бере потрібну для себе допомогу, щоб подолувати пожадливість й набувати найтрудніші чесноти, як ось: прощення і любов ближнього, що став братом.

Ота "нова людина", яка виросла у школі Євангелія, відчуває обов'язок давання підтримки справедливості, любові й миру в соціально-політичному середовищі, до якого вона належить, і стає творцем або принаймні співробітником тієї "нової культури", якої Великою Хартією є Нагірна проповідь. Тому ясним стає, як то віднова ота, її здійснення євангельською діяльністю, хоча вона по суті є духовна, виходить безпосередньо в ваговите й настійливе питання тих безправств й економічно-соціального браку рівноваги, що стають дошкульними великій частині людства, і спроможна вона дати свою розв'язку. Взагалі ж БЛАГОВІСТЬ І РОЗВИТОК ЛЮДИНИ, хоч вони цілком між собою різняться (див. апост. повч. "Голошення Євангелія", ч.35), в'яжуться з собою тим нерозривним вузлом, який огрівання своє бере від найвищої християнської чесноти: любові.

"Куди Євангеліє сягає, тудисягає і любов" - твердив мій Попередник Павло VI в посланні на День Місій 1970. В дійсності ж місіонери ніколи не занегаювали цього основного завдання, невпинно намагаючись осуцільнювати властиве собі служіння, "заради справи спасіння", рішучою й кон-

структивною діяльністю для розвитку. Світлим доказом на це є те, що в усіх місійних країнах проквітають школи, шпиталі й інституції, поруч яких створюється цілий ряд починів на технічному, допомоговому й культурному полях. Вони є плодом твердої самопосвяти, з боку самих же місіонерів, і прихованого самозречення тих багатьох братів, які деінде перебувають.

Святим Духом проникнена місійна діяльність, розбудовуючи нове людство, є одночасно немов би підходящим й відповідним знаряддям для розв'язки всякого лиха в сучасному світі: несправедливості, гніту, безпритульності, визиску, осамітнення. Це - як усі бачать - безмежне й величне діло. Кожного християнина покликається, щоб дав у нього свій внесок.

4. Співробітництво й Місійні Товариства Добродійности

В дійсності ж поширення звістки спасіння, хоч ніяк не є воно винятковим правом місіонерів, це той важкий обов'язок, який спочиває на всім Божім Народі. Його авторитетно нагадує Собор: "Усі вірні, оскільки члени живого Христа, мають стислий обов'язок співпрацювати в поширенні (...) Його Тіла" (декр. "До народів", ч. 36). Тому, на закінчення цих слів, я не можу не зупинитись на цьому обов'язку.

Хто прийняв дар віри, хто втішається Христовим ученням й участю в св. Тайнах Церкви, власне силою заповіді любові і - сказати б - солідарності з любов'ю, не можуть не цікавитися мільйонами тих братів, яким ще не принесено Доброї Новини. Треба, щоб і вони брали участь в місійній діяльності: насамперед молитвою і жертвою власних терпінь. А це найуспішніший спосіб співробітництва, зваживши, що Христос, якраз за посередництвом Голготи й Хреста, здій-

снів Своє діло спасіння. Відтак вони повинні його підтримувати щедрістю конкретних допомог, бо ж на місійних землях існують безмежні й численні потреби матеріяльного порядку. Такі допомоги, зібрані за посередництвом Понтифікальних Добродійних Товариств Місій – центрального й офіційного органу Апостольського Престолу для пошвавлення та співпраці з місіонерами – розподілятиметься потім, згідно із справедливістю і потребою, між молоді Церкви. "Для цих Добродійних Товариств – відмічає Собор – слід застерегти перше місце, щоб вони становили собою також засоби впливання в католиків, з самого ж їхнього дитинства, дійсно універсального й місіонерського духа..." (Декр. "До народів", ч. 38). Це вони забезпечують успішну співдію всебічного погляду на очікування і потреби. Це від них розходиться і розгалужується капілярна мережа місіонерської любови. Але причина їхнього існування не зво-

диться єдино до організаційного завдання. В дійсності їх до того покликається, щоб вони виконували роль діяльного посередництва й міжцерковного спілкування, пособляючи частим і братерським стикам між різними помісними Церквами, між отими давніх традицій і недавнього заснування. А це значно вище завдання, воно ж бо безпосередньо відбиває і пошвавляє обіг любови.

Вже тепер висловлюючи щиру вдячність усім тим, які з розкритим серцем приймуть це послання, вимолюю повноти небесної благодаті на достойних у єпископстві Братів, на їхні єпархіяльні Спільноти і головно, на окремих Місіонерів та Місіонерок, і на їхні заведення, вділяючи одночасно, як запоруку пам'яті й любови, усім Апостольське Благословення".

3 Ватикану, 14-го червня, у свято Господнього Тіла і Крови, 1979 року, першого Понтифікату.

Іван Павло II.

3 думок життєвої мудрости:

"Немає нічого більш дрібного, як любов приємности, любов зиску та зарозумілості. Ніщо ж не є величніше, як великодушність, шляхетність, чоловіколюбство й добродійність."

ЕПІКТЕТ

"Проповідь Євангелії не обмежується єдино до церкви та сповідальниці. І не кінчиться на відправі Служби Божої! Вона йде і до хати кожного християнина, питаючи тут про домашні порядки та відносини; йде до громади, й тут впроваджує свій лад. Вона сягає й до тих справ, про які дебатують у соймах і парламентах! Вона йде і до міністрів та монархів, щоб учити їх, як правити та й дбати про загальне добро."

Митрополит Андрей ШЕПТИЦЬКИЙ
Послання "Про християнську родину"

"Місійна духовість – це практичний вияв повного християнства, в якому кожна людина – це наш брат та Божа ікона."

Н.Н.

ВСІ МИ ПОКЛИКАНІ БУТИ АПОСТОЛАМИ

"Мужі галилейські! Чого стоїте, дивлячись на небо? Оцей Ісус, Який від вас був взятий на небо, так само прийде, як Його ви бачили, що відходив на небо" (Діяння I - II).

Мистці-малюрі, неначе продовжують на своїх картинах момент Вознесіння. Ще можна бачити одіж Спасителя, сліди зникаючих ніг, а учні Його стоять та дивляться, дивляться в небо.і.

Однаке, треба пробудити їх з цієї екстази та пригадати властиве завдання, яке на них спочиває: "Приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете Моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії й аж до краю землі" (Діяння I-8). Це справді отверезило їх та вирвало з цієї екстази. Вони могли довго так стояти, але не через те їх покликано. Бо вже раніше сказав їм Христос про їхнє покликання: "Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому створінню" (Марко I6, I5).

Тож, чому стоять? Він, чейже, приїде! А тепер мають виконувати своє завдання. І "вони пішли й проповідували всюди, а Господь допомагав їм, потверджував слова чудами, які його супроводили" (Марко I6, 20).

Христос посилав до кожного міста та місцевості, ще заки сам гуду пішов, сімдесят двох учнів, наказуючи їм: "В який же дім не ввійшли б ви, скажіть перше: "Мир доміві цьому!" (Лука IO, 5) Так, неначе б окремою та істотною властивістю вістуна Доброї Новини - Євангелії був мир. Мирне наставлення, дух миру живе в людині через Святого Духа, переливається з Нього, як джерельна вода з повного начиння. До будь-якої зайдете хати, не зважаючи в якій ситуації знайдетеся, з ким

зустрінетеся, незалежно, яке в нього буде до вас наставлення - доброзичливо-приятне, рівнодушно-обоятне, чи буде це ворог чи неприятель, зразу кажіть: Мир тобі... Покажіть свою внутрішню настанову, яка береться із злуки з Христом. Так, як Христос через Свою Кров успокоїв усіх, так також і ті, що йдуть в Його ім'я, мають всіх і все успокоювати.

З того бачимо, що навіть людині, повний миру, що входить до якоїсь хати, є потрібна відвага, щоб проповідувати Євангелію. Апостол, бо має проповідувати не себе та свої погляди, але Божу Євангелію.

Сучасна людина, оживлена доброю волею, часто вважає, що мусить говорити багато речей, які сама видумала, сама розважила. Але св. Павло виразно підкреслює, що треба мати відвагу голосити Євангелію, але людина, яка Євангелію голосить, сама мусить "зникнути", щоб Євангелії не прислужувати людською "мудрістю", бо люди хочуть слухати тільки Євангелію. Св. Павло, у своїй незрівняній глибині, дав нам богословію ласки, богословію Містичного Тіла Христа, апостольства та священства. Його богословіє є до сьогодні невичерпним джерелом теологічного знання, а рівночасно він розказує цю Євангелію з правдивою простотою: Він так оправдує себе: "Бог наш дав нам сміливість проповідувати Божу Євангелію з великою заппадливістю. Бо наша заохота не має в собі ні облуди, ні нечистоти, ні підступу" - (I Пос-

лання до Солунян 2-2).

Мирне наставлення, з яким треба давати свідотство Євангелії, має передусім допомогти забути про себе самого. Не стараймося подобатися людям, але Богові. Він, неначе, має йти перед нами, має нам завжди товаришити. Ми мусимо бути свідомі, що Він у нас, то значить у нашому серці, на наших устах, в наших словах, що лиш про Нього ми говоримо. Мусимо чувати над тим, щоб завжди могли сказати про себе так, як говорив апостол Павло: "Та й не було в нас ніколи лестивого слова, як знаєте, ані таємної зажерливої думки. Бог тому свідок! Ми не шукали від людей слави, ні від нас, ні від інших" (І Послання до Солунян, 2-5). "Не шукали від людей слави..." А, як то трудно здобутися на таке наставлення, щоб голосячи Євангелію не думати про себе, коли слова біжать так легко...

Отже, окремою прикметою Христового апостола має бути старання, щоб передусім подобатися Богові, а не людям, в усьому тому, що робимо, що говоримо.

Шукаючи контакту з сучасною людиною, найкраще нав'яжемо його, коли будемо говорити просто, зрозуміло. Апостол Павло запевняє нас: "Самі знаєте, як ми кожного з вас, як батько своїх дітей, просили, умовляли й заклинали жити достойно перед Богом" (І Послання до Солунян, 2 - П). Таке то наставлення та розположення великого апостола, який дав нам богословський виклад про священика Нового Завіту,

говорить про Містичне Тіло, снує незглибимі мислі про освячаючу ласку. Одначе, коли йдеться про людей, як апостолів Христа, то хоч вони могли б прибратися в повагу та прикраситися тогою достоїнстю, вони стаються малими серед них.

І так апостоли, один по одному, відходили до неба, а проте апостольська епоха не скінчилася. Перші апостоли мають своїх наслідників - єпископів, душпастирів, і в той спосіб продовжується апостольська ера. Крім того існують ще громади чи групи людей, що є готові до співпраці з ієрархією, що гарячо бажають помагати Церкві та апостолувати Христову Євангелію цілим своїм життям. Вони, в душі Вселенського Собору, Ватиканського Другого, почуваються живою Церквою, Божим народом. Вони готові взяти на себе відповідальність за Церкву та її розвиток на землі.

Та під сучасну пору йдеться про те, щоб таких було якнайбільше, щоб кожний член Церкви, кожне охрещене Боже дитя, чули на собі відповідальність за розвиток Церкви та зрозуміли, що з титулу самого хрещення, вони є візвані й обов'язані до апостольства. Кожний, у певному сенсі, повинен бути апостолом: "Мужі галилейські! Чого стоїте, дивлячись на небо? Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому творінню".

Усі ми покликані до апостолування, до проповідування Євангелії любови, щоб кормити нею голодний світ... Чому ж, отже, стоїте? Ідіть же, йдіть!

BRIGHT LIGHT FROM THE VALLEY

Helena Leopoli

Gorizia is one of the smallest provinces in Italy and supports a population of 142,000. It is situated on the State frontier, in a green valley, surrounded by pleasant hills, and it is renowned for its fruit and wine.

The Second World War brought serious consequences to the economy because the city (43,000 inhabitants — Italian and Yugoslavian) was cut off from its natural hinterland (which was ceded to Yugoslavia).

The Catholic Diocese consists of approximately 100 parishes. About 10 years ago Missionary activity in Gorizia had been revived through the newly-elected Bishop. He called Raoul Follereau — the leper's Apostle — to speak to the people during the Lenten Season. The presence of Follereau and his words awoke a strong desire in everyone to help their unhappy brothers. After meeting with him, the people of the Diocese of Gorizia were able to develop an activity at Manikro', a small village of lepers on the Ivory Coast in Africa. With the offerings of the people of Gorizia it was possible to build small houses of brick and cement for some families of lepers. Some people honored their dead by donating houses in memory of the deceased. Gradually the missionary activity could be extended to the entire Diocese of Bouake'. Many young professional people — nurses, teachers, carpenters, masons, mechanics — came to Bouake' to live and share their knowledge and talents.

Our Bishop visited our Mission to know about the needs personally and would organize an activity in our town to take care of the needs. He was criticized by the priests and Catholics;

his trips were a seeming waste of public funds.

Later, the African Bishop came to Italy, and so Gorizia and Bouake' were bound by an authentic Christian fraternity.

In this way it was possible to build churches, laboratories, schools, public health centers and agriculture centers.

During Lent of 1979, the Catholics of Gorizia wanted to help a layman — Fratel Silvestro — from Torino, who has been working for 20 years in a desert land at Alto Volta building an irrigation system. He used pipe that was left by some European technicians, and joining them, brought water from a lake many miles away. Now we can see vineyards, orchards and mulberry trees growing in the middle of the desert.

Fratel Silvestro built 2 houses for 18 poliomyelitic boys. He also gave the boys hand-loom and is teaching them how to weave. But his strong desire was to give each boy a wheelchair, so that he could become active and self-sufficient. Gorizia's Diocese granted his appeal and the students of the primary schools realized the funds for 35 wheelchairs and 6 bicycles. Other children collected money to buy sheep and plows for the agriculture center of "Fratel Silvestro".

At present, the faithful of the Diocese of Gorizia are building a new church at Nimbo'. Its cost will be approximately 10,000,000 lire (\$12,000). Some parishes have pledged to pay for the gasoline for the cars and tractors and other vehicles.

During the entire Lenten Season the boys of every parish collected waste papers...and realized about 15,000,000

lires (\$18,500) from the project. The total sum collected in the parishes of the Diocese of Gorizia, from January to May 1979, amounted to 100,000,000 lires (\$115,000).

The most important result was that we can notice a religious revival brought about by the missionary ideal to the religious life, particularly among the young people. We have many missionary vocations as Sisters and priests, as well as lay members. Several young men and women left for Africa and will return after 3 years to be replaced by other people. The Gorizia Missionary Center is planning many new activities. In July five young men spent their vacation at the farm in Manukro' (Ivory Coast). In October and November a course of missionary study will be offered. Mother Theresa of Cal-

cutta has promised a visit to Gorizia during the Lenten Season of 1980.

Two girls are getting a degree in agronomy and veterinary science and will leave soon for our Mission. Other girls are studying dressmaking and domestic science to replace the teachers who are already working at Nimbo'. Others are learning medical technology and sanitary engineering.

The lepers of Manikro' want to be self supporting. To realize this aim, the Missionary Center is planning such projects: a dam to supply water for irrigation and for fishing and construction of a laboratory within the Leprosarium, Joseph (Giuseppe Burnich) is in the process of enlarging his own laboratory; he needs a collaborator to assist him to teach the people who are eager to learn.

ДО ДОБРА І КРАСИ!

УКРАЇНСЬКО - АМЕРИКАНСЬКЕ КООПЕРАТИВНЕ Т--ВО

САМОДОПОМОГА

веде відпочинкову оселю в Равнд Лейку та споживчу крамницю

в Шикаго.

2206 WEST CHICAGO AVE., CHICAGO, ILL. 60622

Першорядний товар — шкора обслуга — дешеві ціни

великий вибір — завжди свіжа городина і овочі

високоякісні сорти м'яса

НАША УЧАСТЬ У БЕЗКРОВНІЙ ЖЕРТВІ

Осип Федорика

В одній із своїх часописних колон, Архiepіскоп Николай Елько ставить питання чому молоді не радо йдуть, або взагалі не ходять в неділю на Службу Божу? Відповідь: Служба Божа, це повторювання Хреста і Христових Страстей, це віднова Голготи. Тимчасом, сучасний культурний клімат, який повністю оточує та формує нас і особливо молодих, є запереченням Хреста і терпіння.

Дійсно. Немало молодих відвертаються на саму згадку якоїсь невинности, або вимог духового порядку, дисципліни і обов'язків, що кличуть до них із світу незмінних, об'єктивних правд і вартостей. Це вважається ними вторгненням в їх особисту, приватну сферу; порушенням того, що вони називають своїм незалежним, автономним "я". На ділі ж, це їхнє "я" не є вже таким автономним і незалежним. У ньому немає власного вибору і рішення, а стало воно, це "я" невольником через притуплення власного сумління штучними наркотиками, гедоністичним стилем життя, чи наркотиками модерних ідеологій, що без решти беруть у посідання молоді душі. Коли їм, хрищеним і припечатаним печаттю Святого Духа пригадати, що своїм занедбанням наражають своє будуче на страшну небезпеку, у відповідь приходять, що вони нічого не одержують із Служби Божої. Очевидно, нічого не одержують, бо будучи на св. Літургії пасивними статистами і бездушними глядачами, самі нічого не дають, не вкладають. Ми можемо одержувати тільки в міру того, як самі даємо, офіруємось. І що благородніше, щедріше даємо з себе, що більше згору імієм серця, то обильніше дається нам.

А дається нам те, що найцінніше: духово, внутрішня радість, якої ніхто не може в нас відняти, і яка визволяє нас з неволі матеріалізму, пустих зацікавлень, байдужості, себелюбства, часто розпуки, із погубного трясовиння ідеологічних манівців.

Тому що Служба Божа є повторенням Голготи, по якій приходить Воскресення, вона, містивши в собі містерию нашого власного життя, повинна дорожитись нами, як цінний скарб. У ній треба приймати участь якнайчастіше, а вже обов'язково кожної неділі, не звертаючи уваги на так звані перепони.

Про такі саме "перепони" оповідає Архiepіскоп Елько в наступному епізоді:

"Трапилось, що ваш автор був в Цюриху, у Швейцарії саме тоді, коли лавреат нобелівської нагороди, Александр Солженіцин, після свого вигнання, прибув сюди, щоб обговорити з своїм адвокатом справу збуту своїх книжок. Він був популярний через свою відвагу говорити про Бога в Росії. Була це субота й адвокат відмітив факт, що мер Цюриху хоче віддати йому публічну пошану, наступного дня, значить в неділю. Тут Солженіцин втрутився: 'Але завтра неділя і я йду на Службу Божу.'

- 'Але мер відклав цей час, а його розклад дня дуже виповнений'. У відповідь прийшло: 'Якщо він бажає бачити мене, він запрошений піти на Службу Божу зі мною.'

- 'Але ж мер не ходить на Службу Божу', ствердив адвокат.

- 'Незважаючи на те – це моя умова'.

(Закінчення на 20-ій стор.)

„ЖИВУЧА СВЯТА”

„Тож будьте досконалі, як Отець ваш
небесний досконалий” (Мт. 5, 48).

МАТИ ТЕРЕСА З Калькутти – лавреатка нагороди Нобля.

Говорити сьогодні сучасній людині про досконалість, святість, це те саме, як говорити про мітичних грецьких героїв, немов вони були дійсними людьми. Говорити сьогодні про дух самопожертви, про посвяту життя для ближніх, це ще менш популярне.

А проте, подібно, як в минулому, за часів св. Франціска з Ассизи, так і тепер Господь зсилає на землю душі, що немов метеори й зорі прорізують темряву ночі й прояснюють шлях, кудю нам іти. Такою зорею, що появилася на небосклоні сучасності, є Мати Тереса з Калькутти, "живуча свята", що своєю жертвою цілопалення з любови до Господа і найменшого брата, дала прекрасний приклад до наслідування не тільки нам, християнам-католикам, але й кожній людині, що в сучасній суматосі отруйних ідей ще не втратила обрзу й Божої подоби.

Сама з родини зубожілого югославського купця, на прізвище Гонкса Бояксю, прибрала монаше ім'я Тереса. Вона вже з дитинства мріяла стати місіонеркою, щоб працювати серед найбільш убогих у світі.

Її мрія стала дійсністю, коли її прийнято до Чину Сестер Льоретто. З доручення настоятелів того Чину, вона опинилася в 1946-ому році в убогому місті Калькутта, в Індії. Ідучи на річні реколекції, вона побачила на передмісті того мільйонного міста "живучі трупи", що догоряли на смітниках, з яких вилізали щурі, а яструби злітались звідусіль й догризали живе ще тіло...

Цей жалюгідний вид штовхнув її до дії, бо серце не дозволяло їй обоятно глядіти на панораму цієї людської трагедії. Ця подія спонукала її про-

сити Святішого Отця про дозвіл створити Чин Сестер Милосердя, якого за-вданням було б заопікуватися тими на-йбільш убогими з убогих.

В короткому часі такий дозвіл на-пів і вона почала працю, яка дуже скоро увінчалася великими успіхами. Від того року до сьогодні її Чин Сес-тер Милосердя начисляє біля 1600 мі-сіонерок, 158 місійних домів в 31 кра-їні.

За її невтомну працю для найбільш убогих вона недавно отримала нагоро-ду Нобля, що являється найвищою на-городою миру.

Одержавши її в Штокгольмі, Мати Тереса заявила: "Ця нагорода не для мене, а для найбільш убогих у світі."

Познайоммося з деякими її думка-ми:

"Я думаю, що у світі сьогодні пе-ревернений порядок. В ньому багато терпіння тому, що є замало любови в домах та в родинному житті. Ми не знаходимо часу для наших дітей, ми не знаходимо часу для себе на те, щоб ві-дчути радість спільного співжиття."

"Якщо б ми могли впровадити Ісу-са, Марію і Йосифа, що жили в Назаре-ті, в наше життя, якщо б ми змогли з наших домів зробити другий На-зарет, тоді, на мою думку, мир і ра-

дість панували б у світі."

"Люди, які вповні й щиро люблять себе є найщасливішими людьми у сві-ті, і ми бачимо це явище серед наших убогих людей. Вони люблять своїх ді-тей, вони люблять свої родини. Вони мають дуже мало, можливо ніщо, але вони є щасливим народом."

* * * *

Наводячи вищезгадані цитати, ми бажаємо вказати читачеві істини, без яких людина і спільнота не можуть бу-ти щасливі. Цією істиною є природне бажання людини любити та бути любле-ною, а природним осередком тієї лю-бови є родина. Св. Родина з Назаре-ту є саме найкращим прикладом та-кої щасливої родини, що променює нам усім взором до наслідування.

Мати Тереса, пізнавши динамічну силу любови, віддала ціле своє життя для найбідніших з убогих. Вона є су-часною "живучою святою", що своєю місійною працею вказала нам на те, що людина може рівночасно віддатись на службу найвищим ідеалам служіння Богові і ближньому, а це служіння при-носить їй найбільше щастя.

о. Ярослав Свишук

НАША УЧАСТЬ У БЕЗКРОВНІЙ ЖЕРТВІ (Закінчення з 18-ої стор.)

У понеділок, в ранішньому виданні "Цюріх Цайтунг" стояло: 'Мер Цюрі-ху був присутнім на Службі Божій в ка-толицькій церкві Пречистої Діви Айн-зейдельну.' Це була перемога, яка му-сіла подобатися Христові: оцінка Бо-жественної Літургії великим письмен-ником була такою великою, що жадні

дочасні почесті не могли стати цьо-му на перешкоді.

У добавок, ця оцінка притягнула іншу душу в присутність Євхаристій-ного Христа. Сьогодні існує потреба усвідомити, як помічними можемо бу-ти другим нашим маніфестацією уча-сти у Службі Божій. Це може навіть притягнути других".

НАША МОЛОДЬ ТА ЇЇ ЗАВДАННЯ

Молодь – це урожайна земля, на якій всяке зерно легко приймається. Це дике деревце, на якому можна защіплювати шляхотні, благородні овочеві дерева. Словом, молодь – це віск, з якого можна ліпити або янгола або чорта, в залежності від того, хто й до чого цю молодь підготовляє, хто й до чого відтак цю молодь використовує.

Тоталітарні, наприклад, системи виховують і використовують молодь робити всякого роду доноси владі, не тільки на звичайних громадян, але й навіть на рідних батьків. Дальше, ці ж самі системи, вщіплюють вуми молоді антирелігійну пропаганду та сліпий послух владі, без найменшого спротиву виконувати її доручення.

Наприклад, в часі так званої "ліквідації куркулів" в Україні "можна було спостерігати на молодих хлопцях – як оце оповідає очевидець – що вони, як комсомольці, просто збиткувалися над "куркулями" викидаючи з хати на мороз і сніг не тільки речі, але й людей, старих бабусь та дітей." (Гляди статтю Анатолія Юриняка п.з. "Влада і суспільство", поміщену в "Народній Волі", органі УБС в Скрантоні, від 4-го жовтня 1979, ч. 38.)

З повищого прикладу бачимо, як то можна до невпізнання здеправувати молодь та зробити її сліпим знаряддям для виконання чортячих діл.

То ж не дивно, а зовсім зрозуміло, що за вплив над молоддю йде в світі завзята боротьба та що в цій боротьбі виграє завжди той, хто безперервно займається молоддю та ані на хвилину не залишає її на призволяще самою. Бо треба знати, що залишена сама собі молодь стається дуже небезпечною, особливо в часі, коли

вона знаходиться в періоді молодечих збудливостей.

Тоді вона у своєму молодечому розбурханні звичайно йде за тим, що чарує її уяву, що дає сяйво для її очей, звучність для її вуха, простір для її руху, бо молодь тоді є завжди в поході, в пошукуванні за чимось вимірним, за чимось внеслим, за ідеалами взагалі.

Тоді для молоді все є принаadne і все спокусливе з наркотиками, алкогольом та з тілесним уподобанням включно. Про це свідчить хоч би сама поведінка сучасної молоді, яка сенс свого життя тут на землі добачує тільки в гедонізмі. Тому то тепер, як ніколи може перед тим, є дуже актуальна пересторога Господнього мудреця, який кличе: "Радій, юначе, у твоїй молодості, і нехай серце твоє зазнає щастя за днів твого юнацтва; іди куди тебе тягне твоє серце, за тим, що чарує твої очі, але знай, що за все це Бог на суд тебе поставить." (Проповідник II:9).

А далі Господній мудрець додає: "Пам'ятай про твого Творця у дні твоєї молодості... Бога бійся і заповідей Його пильнуй, бо в цьому вся людина. Усі бо діла Бог приведе на суд: усе, що тайне, чи воно добре, чи воно зле". (Проповідник I2:I, I3, I4).

Отож, ці слова перестороги Господнього мудреця повинна молодь добре собі затямити і вірити в їх правдивість та впливаючих з них конвенцій, так на цьому, як і на тому світі. Та не тільки молодь, але, і то в першу чергу, всі батьки відповідатимуть перед Богом та історією за брак, наприклад під сучасну пору покликаний серед нашої молоді до священничого

АРАБСЬКІ ДІТИ ПРИ ЗАБАВІ в залі місійної станиці ім. Христа Юнака в Назареті, Ізраїль.

стану, що тривожить дуже нашу церковну ієрархію та свідому частину українського суспільства в діаспорі.

І тут настирливо насувається питання: Невже ж серед нашої молоді нема кандидатів до духовного стану, щоб покінчивши богословські студії працювали у Христовому винограднику як священики? І коли ходять про правду відповідь, то серед нашої молоді завжди була і є потрібна частина віруючої молоді, що готова відпрацювати все своє життя в Христовій Церкві. Тільки із смутком треба ствердити, що самі батьки з чисто матеріальних

зглядів відраджують своїм синам втсупати до духовного стану, мовляв, що з священичої професії не придбає стільки грошей, що з любої іншої світської професії.

Отже, нехить до духовного стану є радше у батьків, ніж у молоді, яка завжди була і є готова не тільки служити Батьківщині зі зброєю в руках, але й була і є готова служити Богові з хрестом у руці.

Отож, нагинаймо галузку, поки вона ще молода та спрямовуймо нашу молодь на дорогу служіння Богові та Батьківщині.

КАРДИНАЛ ЛЕЖЕ МІЖ ПРОКАЖЕНИМИ

БЕРРІ КАЛЛЯГАН
(канадський журналіст)

Одного спекотливого дня я вирушив із портового міста Дуаля в Камеруні, бажаючи віднайти незвичайну людину в білій рясі, єдиного в історії Церкви кардинала, який зрезигнував, щоб жити в джунглі, поміж прокаженими. Багато хто вже тепер вважає кардинала Поля Еміля Леже святим.

За рікою Санага вибоїста дорога стає щораз більше стиснутою поміж валями буйної зелені обабіч, крізь які тільки вряди-годи проривається стежка або доріжка. Їх отвори ще глибше врізуються в цю безмежну одноманітність, де немає жодної перспективи. Тут доводиться мені з почуттям жаху ствердити, що все моє дотеперішнє життя й думання було завжди пов'язане з перспективою. Ми ж розмовляємо з людьми із нашої точки бачення, розважаємо "під певним" кутом міжлюдські взаємини, можливості та висновки. А в джунглі немає жодних можливостей, бо там немає перспективи. Там всюди є нікуди. Скрізь там буйний ріст, машет (гострий ніж до протигнання зарослі) і невеличкий, очищений простір. І скрізь там недуги -- сліпота, дизентерія, нариви, чорна віспа, малярія, гангрена, берібері, проказа. Чоловіки й жінки тисячами спішають вздовж річок, з гущавин лісу, до місій, шукаючи порятунку.

Одинадцять років тому кардинал Леже пішов у джунглю, до оселі прокажених, проголосивши голосом сильної людини, в якій тоді була ще перспектива: "Треба жити з прокаженими, щоб зрозуміти їх терпіння і присутність Бога".

В тій джунглі, над оцими річками, завжди натрапляєте на щось, що відзначається відгомонам внутрішньої істоти. Проказа завжди сповнювала жахом лю-

дину. Повільний заник організму, не засекречений і наглий, як в ракові, але систематична деформація тіла. Суха, блискуча біляво-жовта виразка атакує всі найм'ягші частини -- пальці, п'яти, відпадають руки, стопи... Але люди далі живуть, виходять із своїми ранами на сонце дня. Прокажених завжди відокремлювали, щоб не лякати людей каліцтвом, що його кожний боявся торкатись.

З оселі прокажених вийшов чоловік, одягнений в лахміття. Його прислонені капюшоном очі були широко відчинені, рука витягнута до привітання. Великий, вказівний і малий пальці відпали. На їх місці находилась біла близна. В те гаряче полудне не було в мене вибору. Він чекав, щоб я визнав його людиною. Відмовитись привітатись -- це визнати тільки гнилизну, саме лиш знищення і смерть. Гуманніше було б відрізати оту руку, як відмовитись від неї. І тоді, коли його два оцілілі ще пальці замкнулись в моїй долоні, я відчув потиск признання. Зв'язок між нами і мною, що я не відкинув його із страху і самолюбства. Але й одночасно щось стиснуло мене всередині так само міцно, як і ті його два пальці. Я відчув поцілунок прокаженого, ляк смерті. Хотілось заплакати над собою і над ним. Але він всміхався, його очі були сповнені задоволення -- простого й відкритого, радості життя.

Із страхом і подивом я пригадав собі слова кардинала Леже: "Я зустрівся з тисячею прокажених і вони в безодні свого горя дали мені чудову науку: змога допомагати сама вже є нагородою, але щасливі ми були б, коли б вони захотіли обдарувати нас одробиною

їхньої погідної радості".

Кардинал Леже народився в Ст. Анісет у Квебеку. Дитиною був кволим і мусив покинути науку. Підрісши, пробував працювати механіком й електриком. Але в 1903 році, прийнявши св. Причастя на Різдво, почув голос: "Ти будеш священиком". З того часу ніколи більше не хворів.

Ми приїхали з Яунде до Н'Сімаден, де в місії перебуває кардинал. Я побачив його в дверях невеличкого бюро. Мав на собі свіжо випрану, приношену білу рясу з дещо короткими рукавами. Видався мені дещо несміливим. Закривши очі, сказав: "Так, я мушу говорити з вами. Ви здалека так приїхали. Милосердя є першою чеснотою".

Сівши на крісло в куті свого бюро, все ще із заплученими очима, кардинал говорив: "Ви сидите перед старим священиком, бо тільки ним я тепер є. У моєму теперішньому віці я вважаю, що найважливішою для мене є вірність. Вірність є для мене основною чеснотою, яка велить мені концентруватись на тому, що повелів мені Бог. Приходить час, щоб порівняти те, що ти вирішив зробити, з тим що ти зробив. Це мої розважання під кінець мого життя, бо я розумію, що це вже кінець. Моє здоров'я погане... За час мого 75-річного життя, я ніколи не порушив моєї вірності. Всі мої обдарування були дані Богом і вони знаходяться в Божій диспозиції".

Кардинал говорить про своє покликання та про те, що його життя було одним ланцюгом чудес. Вступив до Духовної семінарії в 1925 році, відбувши новіціят в Сульпіціанів в Іссі-лез-Моліно під Парижем. Після цього обрано його, щоб заснував місію в Фукуока в Японії. Опісля відіслано його назад до родинної парафії в Квебеку, де працював 7 років під час війни. Звідтіля послано його до Риму. Це були важкі роки, не було що їсти. Він допомагав папі Пієві XII знаходити харчі і лікарства для бід-

них. Папа любив його. "Це гарний спогад мого життя - що любив мене святий папа. Саме ці приязні взаємини були причиною, що папа зробив мене архієпископом Монреалю".

Я слухав голосу кардинала, який говорив про те, що сам будучи замолоду хворим уважає своїм призначенням шукати хворих і гоїти рани по всьому світі. Бо - каже - ніколи Христос не був більш людським, як тоді, коли в нього, прибитого на хресті, кривавились п'ять ран - знаків Його терпіння. Раний терпіння свідчать про те, що людина живе. Священик найбільше нагадує Христа тоді, коли він убогий і коли гоїть біль любов'ю і милосердям. "Склянка води, подана спрагненому, все ще є найпереконливішим свідомством присутності Бога".

Сидячи там у його кімнаті, ми були загубленими в морі тиші. Жодного звуку - ні комах, ні птиці, ні навіть поруху вітру. Тільки тиша і його голос - сухі, розважливі слова людини, яка вклала свою частку в історію свого міста і своєї країни. Опісля, на початку 1960-их років, він об'їхав 19 країн, відвідуючи села і міста, сиріт, хворих і голодуючих, аж врешті залишився тут посеред прокажених в Африці. Він побачив такі злидні, як ніколи до того в житті, але й ніколи досі небачену віру. Дивну суміш болю і радості.

"Я сказав собі у своїй совісті: Як ти можеш говорити про злидні Третього світу, як ти їх не знаєш. Як можеш говорити до народу, який не розуміє, яка суть ідеї зміненого світу. Це залишиться ганьбою в історії людства, що 600 мільйонів їдять сито і живуть у розкошах, а три більйони голодують і сотні мільйонів дітей щорічно умирають з голоду. Я надто старий, щоб могли це змінити. Можу тільки своєю присутністю тут вказати на те, що ця проблема існує".

Коли я сказав, що світ не може бути байдужий до прокажених, найнещас-

ливіших з-поміж людей, — кардинал Леже живо заперечив. "Ні, ні, — проказаним ще не найгірше. Вони мають родини, можуть дещо робити. — Є безліч дітей-калік, яких положення багато незавидніше".

Серцю кардинала ближчі 14 будинків на передмісті Яюнде, що їх веде Центр реабілітації уломних дітей. Тисячі малих істот, схожих більше на плазунів, як на дітей. Така ж трагедія дорослих калік і старих немічних людей.

"Я не можу багато допомогти. Тому я молюся. Тепер в мене більше часу на

це. Стаючись шораз немічнішим, я краще розумію, що без Божої всемогутності ми не спроможні нічого зробити. Я побудував великий центр, але тепер вже тільки можу молитись за себе й інших і в цьому моя велика радість. Отож скажіть людям, що ви зустріли старого священика. Я щасливий, що я старий і що залишаюся священиком. Я міг бути архієпископом великої єпархії ще десять років, але моя присутність тут більше говорить. Я вірю, що єдиним світлом є світло дане нам Богом. Це наша віра".

(Скорочено за "Вікенд магазин")

"Зайво тобі розгортати зовнішню діяльність, коли у тебе немає Любови. Це те саме, що шити без нитки. І було б жаль, якщо б укінці виявилось, що займався ти своїм власним апостольським служінням, а не Його."

Хозе ЕСКРІВА

KAPPA FUNERAL HOME

УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ

2321 WEST CHICAGO AVENUE

CHICAGO, ILLINOIS 60622

TEL: 276-4575

Peter Kappa
Director

СУМЛІННА І ЧЕСНА ОБСЛУГА

КАПЛИЦІ В ШИКАГО Й НА ПЕРЕДМІСТЯХ

МІСІЙНИЙ МУЗЕЙ

Чимало людей запитує нас, чому місійний музей в Наксі? Відповідь на це питання, може, не всіх задовольнить, бо вона для декого може видаватися надто суб'єктивною і непереконуючою. І з такою можливістю ми числимося і беремо її до уваги. Та коли поглянемо на розвиток місійних спільнот, то переконаємося, що в кожній із них особливий будинок, а принайменше кілька кімнат були призначені збіркам місійних експонатів. Ці збірки привозили, звичайно, місіонери із своїх місій і вони були, до деякої міри, практичним доказом їхніх контактів з тубильцями та їхньої праці в терені.

Місійна праця Місійного Апостоляту св. Андрея є наразі дуже обмежена, бо ми маємо тільки одну місійну станицю, а це Екуменічний Центр ім. Христа Юнака в Назареті, де серед арабських дітей працює о. місіонер Казимир Рошко. І саме тому наша збірка місійних експонатів із Святої Землі є одна з найбільших.

Зацікавлений відвідувач зустріне в габльотках цікаві речі, напр. зі Святої Землі збірка різьб з оливного дерева: велика вервиця, постать Мойсея в наслідуванні Михайла Ангела, кусень заліза, що його ми отримали з музею в Назареті, що за переданням є частиною корабля, що ним їздив св. апостол Павло на свої місійні подорожі. Там знайдете й гарну збірку експонатів з Індії, виконану у слоневій кості. Дуже цікава є збірка ляльок, одягнених в строї різних національностей. Та найбільш цікавою, може найбільшою на Середньому Заході Америки, є збірка візантійських ікон. Там же буде багата збірка української різьби та картин визначних українських малярів, як Козака, Андрусіва, Анастасієвсь-

ІКОНА: ІСУС ДОБРИЙ ПАСТИР, роботи арт. мал. Михайла Дмитренка в музеї ім. Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького в Накс, Інд.

кого, Дмитренка і ін. Рідкісною є збірка мощів Святих та антимінси наших українських католицьких Владик у вільному світі.

Іззовні музею привітають Вас погруддя проміnentних постатей Католицької Церкви, виконані в гіпсі, а внутрі, по кутках кімнат, погруддя і голови виконані в бронзі.

Накс, в понятті декого, це тільки місце для оселі вівтарних дружинників, що її вживається тільки раз у рік, під час вакаційного сезону. Та воно так не є. Почавши від травня цього року, там оживилася місійна праця Місійного Апостоляту св. Андрея. Там живе чотири особи, що провадять спільне молитовне життя у праці, молитві і пості. Всю свою працю, своє життя

МІСІЙНИЙ МУЗЕЙ ІМ. СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО в Накс, Інд.

вони жертвують в наміренні покликать до духовного стану, в наміренні беатифікації Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, в наміренні зросту місійного духа в нашій і в усіх Східніх Церквах та в наміренні свободи для нашої Церкви і для нашого народу.

Якщо Господь Бог поблагословить Апостолят ще більшими покликаннями, тоді там ще більше оживе праця і Бог через їхню працю і молитву щедро благословитиме нашу Епархію, нашу Церкву і наш український нарід. Без місійного духа, як твердили Отці Другого Ватиканського Собору, неможливий

є духовий розвій поодиноких парохій і взагалі духовий ріст Церкви. Якщо наші вірні зрозуміють конечність існування і продовження праці такої місійної спільноти, якою є Місійний Апостол св. Андрея, і будуть постійно молитися в інтенції його росту, тоді він зможе допомогти не тільки нашій Епархії св. Отця Николая й українській спільноті, але зможе поширити свою працю на інші континенти та хоч у дрібній частині виконати воскресний заповіт Христа Спасителя: "Йдіть і навчайте всі народи...". Тоді питання: "Чому місійний музей?" — знайде своє позитивне оправдання.

ЯК ТОНІ ХРЕСТИВ „ПОГАН“?

(З англійської мови переклала Ірина Нестюк)

— Мамо! — закликав малий Тоні одного дня, вимахуючи журналом, в яким саме читав про св. Ксаверія і його місійну працю серед індіців і японців. — Я роздумався і поїду до Африки навертати поган.

— Добре, мій сину! — відповіла п. Еванс. — Хай буде Африка, але ти наперед мусиш вирости й учитися добре, а як Господь захоче, то зробить з тебе місіонера.

І вона відвернулася, щоб хлопчик не бачив сліз, які наплили їй до очей. Скільки разів Тоні говорив з нею про свою місійну працю в майбутньому, скільки разів дивилася, як синок побожно молився або зачитувався в життєписах Святих, то все тоді серце її краялося з болю. Як дуже вона хотіла б бачити свого Тоні священиком, до чого вже тепер рвався цілою своєю молоденькою душею. Та ледве, чивона могла б вдоволити бажання сина.

По смерті чоловіка вона залишилася з двома дітьми в дуже невідрадних життєвих обставинах, а крім того тяжка недуга і фізична праця виснажувала докраю її і так слабкі сили.

Як кожного дня, так і сьогодні, п. Еванс пішла до близької церковці, щоб у стіп Розп'ятого зачерпнути потіхи і сили.

Діти залишилися самі і вибралися хрестити "поган". Тоні з лекцій катехизму знав, що в випадку конечности можна хрестити кожному і взяв з собою горнятко з водою. Вони вийшли з малої оселі, в якій жили, та попрямували в сторону лісу.

— Скоро знайдемо поган — запевнював молодшу сестричку.

— Ось глянь, іде вже один! — прошепотіла, вказуючи на високого

мужчину, який вийшов з лісу та наближався до них. Це був багатий промисловець із Нью Йорку, що проводив літо в своїй хаті над озером серед лісу.

Коли вони зрівнялися, хлопчик приступив до нього і запитав:

— Чи ти охрещений, пане поганине?

Мужчина задержався, змierzив гнівно хлопчину очима і вже хотів відповісти щось гостро, та замість того схилив голову і мовчав. Прості слова дитини зворушили його до глибини душі і немов здерли заслону з його очей. Він побачив своє життя таке, яким воно було, і задрижав. "Чи я був охрещений?" — майнула думка. — "Це було так дуже давно, що я встиг забути про це цілим своїм життям. Я гірший від поганина".

— Він певно китаєць — сказала сестричка — і не розуміє тебе.

Але Тоні в своїй місійній ревності не зражувався тим.

— Уклякни! — звернувся ще раз до мужчини і — надиво — цей послухав.

Тоді Тоні обляв його голову водою та перехрестив своєю малою ручкою.

— Ти зробив добре діло, хлопче! — сказав мужчина встаючи, і я того ніколи не забуду.

— Ти вмієш по-англійськи, — здивувався Тоні, — а я думав, що ти поганин.

— Ти добре думав — відповів мужчина. — Я ним був. А тепер дайте мені свої ручки; я вас відведу до мами.

І він привів дітей до занепокоїної п. Еванс, яка шукала вже їх по цілій оселі, і відійшов.

Тепер він мусив бути сам, щоб заспокоїти ту бурю, що лютувала в його душі. Він мусив бути сам, щоб приглянутись до того спустошення, яке

зробило в його душі грішне життя, коли він знехтував своїм охрещенням в дитинстві і пішов манівцями. Він мусив бути сам, щоб помиритися з своїм Господом.

Другого дня рано він пішов до церковці, а звідтіля до Тоні. І він, який дотепер нікому нічого доброго не зробив, заопікувався п. Еванс і її дітьми. Він післав її до доброї лікарні на

операцію, звідки вона вернулася цілком здорова, та підшукав їй легшу працю. А з Тоні заприятелював і покрив всі кошти його освіти.

Одного дня, в пристані в НьюЙорку, прощав враз з п. Еванс о. Антонія, який від'їжджав на місійну працю до Індії.

З журналу: I. I. Tabernacle and Purgatory, January, 1953. Clyde Missouri.

ANN'S BAKERY

2158 West Chicago Avenue
Chicago, Illinois 60622

НАЙКРАЩА УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
В СЕРЦІ УКРАЇНСЬКОГО ЧКАГО

BR 8-7767

CA 7-1222

МУЗИКА І СИН

УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
FUNERAL DIRECTORS

2151-2157 West Chicago Avenue
Chicago, Illinois 60622

ANOTHER SUCCESSFUL ALTAR BOYS' CAMP

The St. Andrew's Missionary Apostolate in Knox, Indiana has a varied missionary program. One of its main activities is to foster vocations to the religious life through prayer and work with young boys in order to enkindle a spark in their hearts to this special way of life.

And so this summer the Apostolate sponsored its sixth annual camp for altar boys of the St. Nicholas Diocese. Two-week sessions were held, the first for the older boys, and then the younger ones.

It was indeed a memorable summer for St. Andrew's, for aside from the fact that this was the first camp with no emergencies, it began with a very special event marking the solemn dedication of the Archbishop Andrew Sheptytsky Museum on the grounds of the Apostolate. And so on Sunday, July 29 busloads of people arrived from Illinois and Indiana to participate in this rare occasion. Many priests also came to help celebrate, and it was indeed an honor to have His Excellency, the Most Reverend Jaroslav Gabro officiate at the ceremonies.

The solemn Divine Liturgy celebrated at 3:00 P.M. was highlighted by the ordination of Jaroslav Trostianecky of California to the permanent diaconate. And the end of the Liturgy held a wonderful surprise for all those present... Monsignor Jaroslav Swyschuk, the founder and director of St. Andrew's, was elevated to the rank of Archpriest by Bishop Gabro. How fortunate the altar boys were to witness two such beautiful services, which undoubtedly made a strong impression on each of them.

The solemn dedication of the newly constructed religious museum followed the Liturgy, at which time it was open to the public for viewing.

The Archbishop Andrew Sheptytsky Museum is composed of three different sections: (1) the missionary exhibit, displaying articles from around the world; (2) the icon exhibit, where both contemporary and antique icons (dating as far back as the 16th century) are displayed, and (3) the Ukrainian exhibit, showing some of the beautiful handicrafts of this gifted nation.

The boys benefited much from their tour of the museum, learning to appreciate their own culture, as well as the cultures of other nations. They were also very interested in viewing the rare display of icons, and asked many questions about this Eastern form of religious art.

After all this excitement, the first day of classes must have been rather dull for the boys, with the exception, of course, of swimming and sports. Aside from these activities, the daily schedule included the celebration of the Divine Liturgy, scripture class with Sister M. Angela, OSBM, liturgics and singing with O. Burdiak, and arts and crafts with Archpriest J. Swyschuk. The boys even did chores. Each day concluded with a "moleben" or evening prayers.

John Bojchuk did an excellent job as head of camp this year. His duties were varied and numerous, and he made certain things ran smoothly. His counselors included: Chip Doane, Andrew Slipkevych, Joseph Rodak, Mykola Melnyk, Myron Zaparaniuk, and Zenon Kuc.

The kitchen was also well taken care of during both sessions. Mrs. Donna Doane was in charge during the first two weeks, assisted by Mrs. Wasylyna Werbiansky. Mrs. Anna Furgal took over for the second session, with the assistance of Mrs. Wanda Lesniak. These dedicated ladies did a tremendous job indeed.

Twenty one boys attended the first session of camp, while twenty six attended the second. It can be said that a family atmosphere prevailed throughout the four weeks, with the boys watching out for one another and treating the staff like members of their own family.

The boys especially enjoyed such extracurricular activities as a hay ride, horseback riding, pony races, potato

sack races, bowling, hiking, camping out in the woods, bonfires, etc.

Saint Andrew's believes the annual summer camp provides altar boys with a little vacation out in the country in order to bring them a little closer to God and perhaps thereby arouse a spark to the religious life in them, teach them to treat one another with respect and love, and to provide some fun for them away from the city.

The Apostolate believes that this year's camp session was one of the most successful ever. The altar boys seemed to have enjoyed themselves a great deal, everyone sensing the very special atmosphere. It has even been learned that some of the boys have already signed up for next summer's camp...

O. Burdiak

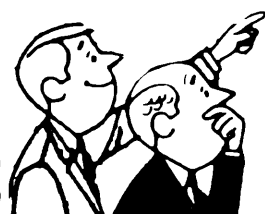
ALTAR BOYS PLAYING VOLLEYBALL during their annual camp held in August, 1979 at Knox, Indiana.

ЯК СКОРО РОСТУТЬ ГРОШІ У “САМОПОМОЧІ”

ЯК СКЛАДАЄТЕ НА КОНТО:

	\$5 тижнево	\$10 тижнево	\$25 тижнево	\$50 тижнево	\$100 тижнево
за 1 рік	267.87	535.70	1,339.28	2,678.50	5,357.05
за 2 роки	552.18	1,104.28	2,760.74	5,521.40	11,042.80
за 3 роки	853.94	1,707.75	4,269.43	8,538.75	17,077.45
за 4 роки	1,174.21	2,348.28	5,870.70	11,741.20	23,482.45
за 5 років	1,514.14	3,028.04	7,570.23	15,140.20	30,280.45
за 10 років	3,553.46	7,106.38	17,766.22	35,531.90	71,063.80
за 15 років	6,300.14	12,599.31	31,498.76	62,996.55	125,993.10
за 20 років	9,999.51	19,997.49	49,994.48	99,987.45	199,974.85

ПРОЦЕНТИ ЗА СЕРТИФІКАТИ

СУМА	ВЛОЖЕНА НА	ЗАРОБЛЯЄ
1,000	8 років	8%
1,000	5 або 6 років	7.75%
5,000	4 роки	7.50%
4,000	3 роки	7.00%
2,000	2 роки	6.75%
500	1 рік	6.50%
10,000	6 місяців	*

* Проценти шість місячних сертифікатів залежать від курсу 6 місячних облігацій федерального банку.

“САМОПОМІЧ” — ЧІКАГО

2351 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622

Tel.: (312) 489-0520

ЧЕРЕЗ ОЩАДНІСТЬ ДО КРАЩОГО ЗАВТРА!

У К Р А Ї Н С Ь К А Ш А Д Н И Ц Я

“ПЕВНІСТЬ”

SECURITY SAVINGS AND LOAN ASSN.

Головні бюро:

936 N. Western Avenue
Chicago, ILL. 60622
312 772 4500

Філія:

2166 Plum Grove Road
Rolling Meadows, Ill. 60008
312 991 9393

Платимо найвищі відсотки, дозволені законом, на всіх родах ощадностей, нараховувані щоденно і виплачувані квартално.

На т. зв. Моні Маркет Сертифікатах платимо в тижді
від 17-го до 23-го січня 1980 р. 11,783 відсотків

Жаден інший Банк чи Щадниця більше не платяє!

Щадити можна поштою.

Всі щадничі конта обезпечені до висоти 40 тисяч доларів.

ЩАДІТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ ШАДНИЦІ "ПЕВНІСТЬ", найбільшій українській фінансовій установі в діаспорі, якої майно переступило сумі 51 мільйонів доларів.

* * * * *

Ціна примірника \$2.00